

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. B.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 8. 2021, č. j. X se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „MěÚ Hlinsko“) ze dne 26. 5. 2021, č. j. X, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Uvedeného přestupku se žalobkyně podle správního orgánu I. stupně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla reg. značky X v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Neznámému řidiči uvedeného motorového vozidla dne 23. 9. 2019 v 10:33 hod, v Hlinsku, v ulici Rváčovská 293, na silnici č. II/343, byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy naměřena rychlost ve výši 60 km/hod (po odečtení přípustné odchylky $+3$ km/h). V celém měřeném úseku je podle zákona stanovena povolená rychlost 50 km/h. Tímto jednáním nezjištěný řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Žalobkyně správnímu orgánu I. stupně písemně sdělila, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil pan J. T. a poskytla o něm potřebné údaje. Na základě toho správní orgán I. stupně zahájil řízení s panem T. Nicméně v průběhu řízení mu nebylo spáchání skutku prokázáno, a tak správní orgán I. stupně podle s ust. § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) řízení zastavil. Žalobkyni jako provozovatelce vozidla byla následně v souladu s ust. § 35 až 40 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále jí byla podle § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobní argumentaci žalobkyně lze rozdělit do několika okruhů. Předně žalobkyně namítla, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku v souladu s ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu a řízení s panem T. předčasně zastavil. K zastavení řízení došlo jen na základě toho, že se pan T. nedostavil na ústní jednání, a to navíc bez omluvy, a nepodařilo se mu tak spáchání přestupku prokázat. Správní orgán měl učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele a nespokojit se s jeho neúčastí na jednání. Zákon nabízí správním orgánům další možnosti jako je předvedení, pořádková pokuta nebo povinnost nahradit náklady řízení. Ničeho z toho však správní orgán neučinil. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“)(rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz) ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21. V případě, že by žalobkyně byla informována, že se pan T. k jednání nedostavil a na výzvy správního orgánu nereaguje, mohla aktivně pomoci v komunikaci s ním. Zároveň mohla navrhopvat další svědky a realizovat další úkony.
4. Správní orgán rovněž nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a odůvodnění rozhodnutí zůstalo pouze v obecné rovině. Nebyly zohledněny všechny úkony pana T., které nasvědčují tomu, že přestupek spáchal. Konkrétně se jedná o jeho doznání ke spáchání přestupku svým vlastnoručním podpisem na sdělení ze dne 24. 10. 2019, zaplacení pokuty a e-mailová zpráva o zaplacení pokuty. To, že podpis u doznání patří skutečně panu T., lze velmi snadno ověřit i bez grafologické kvalifikace srovnáním s podpisy pana T. na doručenkách uložených ve spise, neboť se od sebe jednotlivé podpisy neliší. V případě pochybností soudu žalobkyně navrhla provedení grafologického odborného zkoumání věrohodnosti podpisu. Doznání pana T. mělo mít proto větší váhu, než jakou mu správní orgán přisoudil. Žalobkyně opět odkázala na judikaturu, a to na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2016, č. j. 22 A 37 /2015-35, podle

kterého: „[n]ezbytná aktivita správního orgánu ve vztahu k možnému pachateli přestupku se odvíjí od konkrétní skutkové situace“ a „[n]elze považovat pouhé zaslání předvolání k podání vysvětlení označené osobě řidiče za nezbytné kroky, které by měl správní orgán ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinit ke zjištění pachatele přestupku.“

5. Správní řízení v prvním stupni proběhlo *velice nestandardním způsobem*, přičemž správní orgán se snažil tuto skutečnost opakovaně zakrýt. Při běžném sousedském dotazu, *jak se situace má* na začátku prosince 2019, pan T. žalobkyni sdělil, že *věc s úředníky vyřešil*. Totéž tvrdil i dalším sousedům, kteří byli srozuměni s faktem, že měl pan T. zapůjčeno vozidlo žalobkyně, že způsobil přestupek a že se ho snažil vyřešit. K prokázání této skutečnosti žalobkyně navrhla provést důkaz výsledkem svědků pana L. P. a paní R. T.
6. Podle telefonické rady zaměstnanců odboru dopravy MěÚ Hlinsko pan T. uhradil částku ve výši 500 Kč a to bez znalosti variabilního symbolu. Později proto zaslal zaměstnankyni úřadu, paní Ch., vysvětlující e-mailovou zprávu, aby si platbu byli schopni spárovat. E-mail poslal na adresu, která není nikde veřejně uvedena, z čehož je patrné, že v kontaktu s MěÚ Hlinsko v minulosti byl. Na poštovní poukázce, kterou přiložil k e-mailu, není uveden variabilní symbol, jen jeho jméno a bydliště. Přesto odbor dopravy tuto částku jednoznačně identifikoval jako úhradu pokuty za provozovatelku vozidla. Přitom ve výzvě ze dne 17. 10. 2019 je uvedeno: *"při platbě je nutno vždy uvádět variabilní symbol, jinak nebude úhrada přiřazena k Vám předepsané platbě a ta bude nadále evidována jako neuhrazená."* Žalobkyni tak není jasné, na základě čeho správní orgán zhodnotil, že i bez uvedení variabilního symbolu, byla částka uhrazená panem T. přiřazena k platbě provozovatelky vozidla, když sama žádnou částku nehradila. Žalobkyně tak nesouhlasí s postupem správního orgánu, který pana T. bez jejího vědomí neoprávněně informoval o správním řízení a platebních údajích.
7. Pan T. žalobkyni rovněž sdělil, že podle zaměstnanců odboru dopravy MěÚ v Hlinsku nemusí reagovat na výzvy k podání vysvětlení a do Hlinska se nemusí ani dostavit. To žalobkyni znepokojilo, a proto se na odbor dopravy obrátila sama s dotazem, jak je věc s překročením rychlosti řešena. Bylo jí řečeno, že částku uhradila a má tímto celou situaci v pořádku uzavřenou. Jak již ale bylo uvedeno, žalobkyně žádnou částku nehradila. Pokud by se žalobkyně sama aktivně nedotazovala správního orgánu, jak je věc vyřešena, byla by celá věc uzavřena s tím, že by byla uznána vinnou, aniž by se o tom dozvěděla. Správní orgán navíc v rozporu se zákonem zaslal panu T. výzvu k podání vysvětlení včetně neurčených příloh, které nejsou přiloženy ke spisu a není tak jasné, jaké přílohy a jaké informace v nich uvedené byly panu T. zaslány. Podle žalobkyně je to z toho důvodu, že jednoznačně poukazovaly na pochybení správního orgánu sdělením osobních údajů žalobkyně a údajů o platbě panu T., a to žalovaný v rozhodnutí o odvolání zamlčuje.
8. Závěrem žalobkyně napadla nesprávnou formulaci výroku o vině v rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 5. 2021: *„nezjištěný řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích“*. Řízení o přestupku bylo zastaveno, neboť se spáchání skutku nepodařilo prokázat. Tedy nešlo o skutečnost, že řidič nebyl zjištěn. Stejně tak je nesprávné tvrzení, že se nezjištěný řidič dopustil přestupku, dokud nebylo o spáchání tohoto přestupku výslovně rozhodnuto. Navíc nesprávným zastavením řízení s panem T., proti kterému se žalobkyně nemohla bránit, došlo ke znemožnění zjištění důvodu, pro který je s žalobkyní vedeno řízení o přestupku.

9. Z výše uvedeného jednoznačně plyne, že pan T. není osobou nekontaktní, naopak se aktivně snažil přestupek řešit. Správní orgán neměl řízení zastavit po jediném doručení předvolání a měl učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
10. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, neboť žalobní body korespondují s odvolacími námitkami uvedenými v odvolání žalobkyně, s nimiž se již žalovaný vypořádal. Žalovaný doplnil, že žalobkyní uvedené rozsudky správních soudů na daný případ nedopadají. Týkají se situace, kdy správní orgán řízení s označeným řidičem vůbec nezahájil, ale řízení odložil. V nyní projednávaném případě však řízení zahájeno bylo a až následně z důvodu důkazní nouze muselo být zastaveno.
11. K námitce nesplnění potřebných kroků ke zjištění pachatele žalovaný uvedl, že ne všechna ustanovení správního řádu je možné použít ve všech případech. Obviněného není možné v přestupkovém řízení jakkoli nutit k doznání, není mu možné uložit pořádkovou pokutu a tím spíše ho není možné předvést.
12. Tvrzení žalobkyně, že byl pan T. ze strany správních orgánů informován, že nemusí reagovat na výzvy k podání vysvětlení a do Hlinska se nemusí ani dostavit, žalovaný považuje za ničím nepodložené spekulace a domněnky. Není zřejmé, proč by tak úředníci měli činit, když na věci nemají žádný osobní zájem. Dále si žalobkyně ve svých tvrzeních sama odporuje, když na jednu stranu uvádí, že jí není známo, co bylo přílohou výzvy k podání vysvětlení zaslané panu T. a že mu nebyl znám variabilní symbol. Na druhé straně tvrdí, že její údaje byly zneužity, když byly zaslány panu T..
13. Namítaná nesprávná formulace výroku rozhodnutí nemá žádný dopad do právní sféry žalobkyně a nejde jí nijak k tíži. Rovněž žalovaný nepovažuje za důvodnou námitku ohledně znemožnění zjištění důvodu, pro který je s žalobkyní vedeno řízení o přestupku. Žalobkyně měla právo se nejen seznámit s kompletním spisovým materiálem, pořídit si kopie, vyjádřit se ke všem podkladům, ale již z příkazu zjistila důvod, pro který je s žalobkyní vedeno řízení o přestupku.
14. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
15. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
17. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
18. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil*

skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Hlinsko dne 27. 9. 2019 oznámení podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Přestupek byl zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku a jeho skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění tohoto rozsudku. Přílohou oznámení je fotodokumentace měřeného vozidla. Dále je ve správním spise založen ověřovací list měřícího zařízení.
20. Dne 24. 10. 2019 byla žalobkyni doručena výzva podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, kterou správní orgán I. stupně žalobkyni jako provozovatele vozidla uložil, aby do 15 dnů od doručení této výzvy uhradila částku 500 Kč, nebo aby sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
21. V podání vysvětlení ze dne 24. 10. 2019 žalobkyně uvedla, že v danou dobu vozidlo řídil pan J. T., narozen dne X, trvale bytem X. Vysvětlení rovněž obsahovalo následující sdělení: „*Já, J. T., prohlašuji, že jsem auto v uvedené době řídil.*“ Pod tímto sdělením je uveden podpis, který podle žalobkyně patří panu T. Správní orgán I. stupně zaslal dne 5. 11. 2019 na uvedenou adresu pana T. výzvu k podání vysvětlení. Adresát dle údajů uvedených na dodejce zásilku převzal dne 8. 11. 2019, avšak na výzvu nereagoval.
22. Dne 8. 11. 2019 byla prostřednictvím poštovní poukázky uhrazena částka 500 Kč, která byla připsána na účet MěÚ Hlinsko dne 11. 11. 2019, tedy po dni splatnosti (lhůta uplynula dne 8. 1. 2019). Na poštovní poukázce je jako odesílatel uveden J. T.
23. Dne 8. 12. 2019 podala žalobkyně stížnost na úřední postup správního orgánu popsany v bodě 7. odůvodnění tohoto rozsudku. V odpovědi na stížnost správní orgán uvedl, že částka 500 Kč bude vrácena provozovatelce vozidla, neboť byla uhrazena po dni splatnosti. Ze strany správního orgánu bylo ujasněno, že přestupkové řízení bude nejprve zahájeno s panem T., až následně, pokud by nebylo prokázáno jeho protiprávní jednání, bude pokračováno v řízení s provozovatelkou vozidla. K uvedení údajů správní orgán doplnil, že součástí výzvy k podání vysvětlení zaslané označenému řidiči vozidla je příloha obsahující výzvu k uhrazení určené částky. Nejednalo se o nezákonný postup, neboť součástí výzvy k podání vysvětlení musí být i popis protiprávního jednání, jehož se osoba měla dopustit. Jinak by se logicky nemohl k věci vyjádřit a případně souhlasit se spácháním přestupku. Informace o čísle účtu je navíc volně dostupná na webových stránkách úřadu a variabilní symbol není předmětem jakéhokoli utajení, zvláště jedná-li se o údaj směřující k úřadu, nikoli k osobě provozovatele vozidla.
24. Částka 500 Kč byla dne 23. 12. 2019 chybně vrácena na účet České pošty, nikoli na účet provozovatelky vozidla. Částka byla provozovatelce vozidla vrácena až dne 20. 2. 2020.
25. Dne 9. 1. 2020 bylo panu T. doručeno oznámení o zahájení přestupkového řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a předvolání k nařízenému ústnímu jednání. Ještě téhož dne došla správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu zpráva obsahující doklad o zaplacení částky 500 Kč ze dne

8. 11. 2019. Pod textem zprávy je sice uvedeno, že zprávu napsal pan J. T., e-mailová adresa, ze které byla zpráva poslána, však patřila odlišné osobě, paní M. P.
26. Z protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 27. 1. 2020 plyne, že se pan T. na jednání bez omluvy nedostavil, ačkoli byl řádně a včas předvolán. Dne 19. 2. 2020 vydal správní orgán I. stupně usnesení o zastavení řízení o přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Správnímu orgánu se nepodařilo v rámci dosavadního řízení nashromáždit dostatek důkazů a spáchání skutku, o kterém se vedlo řízení, nebylo obviněnému prokázáno.
27. Dne 26. 5. 2020 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobkyni jako provozovatelce vozidla uložil pokutu ve výši 1500 Kč podle ust. § 125f odst. 4 ve spojení s ust. § 125c odst. 1, písm. f) bod 4 a ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Dne 12. 6. 2020 podala žalobkyně proti příkazu včasný odpor. Správní orgán I. stupně tedy pokračoval ve správním řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a vyrozuměl žalobkyni o provedení důkazů mimo ústní jednání. Dne 1. 10. 2020 žalobkyně požádala o odklad provádění důkazů mimo ústní jednání a to z důvodu porodu a následného šestinedělí. Dne 26. 5. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tedy jako provozovatelka vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Správnímu orgánu se nepodařilo v rámci správního řízení nashromáždit dostatek důkazů, které by ho opravňovaly k dalšímu řízení s označeným řidičem. Podle rozhodnutí správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
28. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 6. 2021 odvolání, ve kterém uplatnila téměř totožné námitky jako v žalobě. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Podle žalovaného rozhodnutí sdělení o řízení vozidla ze dne 24. 10. 2019 je v souladu s ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nutné považovat za podání vysvětlení. Záznam o podání vysvětlení podle § 137 odst. 4 správního řádu však nelze použít jako důkazní prostředek. Sdělení pana T. nicméně nezůstalo bez významu, neboť právě na jeho základě ho správní orgán vyzval k podání vysvětlení. Také není prokázáno, že sdělení podepsal skutečně pan T. Správní orgán neměl žádné podklady, které by prokazovaly, že se pan T. dopustil přestupku. Kopie složenky zaslaná z neznámé e-mailové adresy, na které je uvedeno jméno pana T., nedokládá, že částku zaplatil skutečně on, ani že v dané době vozidlo řídil. Další kroky ke zjištění pachatele přestupku správní orgán učinit nemohl. Uložení pořádkové pokuty není možné, neboť pan T. byl v postavení obviněného, kterého nelze jakkoli nutit k doznání či sebeobviňování.
29. Přestupek provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je založen na principu subsidiarity ve vztahu k přestupku skutečného řidiče vozidla. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46: „[c]ílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním

provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“

30. Krajský soud se v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů nejprve zabýval povahou sdělení obsaženého v podání vysvětlení ze dne 24. 10. 2019.
31. Jak žalovaný správně zhodnotil, sdělení o řízení vozidla ze dne 24. 10. 2019 je v souladu s ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nutné považovat za podání vysvětlení. Správní orgán si opatřuje nezbytná vysvětlení za účelem prověřování poznatků, které by mohly být důvodem pro zahájení řízení z moci úřední. Záznam o podání vysvětlení však podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jako důkazní prostředek a v následně zahájeném řízení o přestupku z něho není možné při dokazování vycházet (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018 - 34 a ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015 - 33). Tvrzení žalobkyně, že sdělení obsažené v podání vysvětlení mělo mít větší váhu, než jakou mu správní orgán přisoudil, tak nemá oporu v právní úpravě, od které se správní orgán nemůže odchýlit. Aby bylo možné písemné doznání řidiče učiněné před zahájením řízení o přestupku považovat za důkaz, na základě jehož by bylo prokázáno, že v rozhodné době vozidlo řídil, musel by uvedené tvrzení zopakovat v průběhu řízení. Jak je uvedeno v rozsudku NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34: *„[a]ni v přestupkovém řízení tak nelze zjištění o totožnosti pachatele přestupku založit pouze na doznání určité osoby učiněném před zahájením přestupkového řízení.“* Námitka žalobkyně týkající se vyšší důkazní váhy doznání pana T. tak není důvodná.
32. Podle žalobkyně správní orgán neměl řízení zastavit po jediném doručení předvolání a měl učinit další smysluplný úkon směřující ke zjištění pachatele. K tomu žalovaný uvedl, že: *„uložení pořádkové pokuty není možné, neboť pan T. byl v postavení obviněného, kterého nelze jakkoli nutit k doznání či sebeobviňování“.* Žalovaný má jistě pravdu v tom, že obviněného není možné jakkoli nutit k doznání. Princip zákazu sebeobviňování či sebeusvědčování plyne nejenom z ust. § 82 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ale i z interpretace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který se použije i ve správním řízení. Ve zbytku však krajský soud s tvrzením žalovaného nemůže souhlasit. Nelze ztotožňovat právo osoby nebyť donucován k přiznání či sebeobviňování od samotné povinnosti dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu. I když má obviněný právo nevypovídat, stále má obecnou povinnost se ke správnímu orgánu na výzvu dostavit. Teprve poté může po příslušném poučení uplatnit právo ve věci nevypovídat. Správní orgán tedy obecně může uplatnit některý z negativních právních následků nedostavení se bez náležité omluvy na předvolání ke správnímu orgánu. Jak uložení pořádkové pokuty, tak předvedení jsou zákonem předpokládané instituty, které správní orgány mohou ve stanovených mezích aplikovat. Možnost předvedení dotčené osoby navíc za výjimečných skutkových okolností připustila i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. bod 26 rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018-21). Krajský soud však zároveň upozorňuje na nezbytnost při ukládání pořádkového opatření respektovat princip zákazu sebeobviňování a sebeusvědčování a dodává, že správní orgány nemohou ukládání pořádkových opatření zneužívat za účelem získání informací.
33. To, zda využití institutu uložení pořádkové pokuty či předvedení bude chápáno jako nutný postup v rámci nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nebo už nad jeho rámec, bude záležet na skutkových okolnostech daného případu. NSS v rozsudku ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, uvedl, že: *„[k]rom*

předestření některých obecně platných závěrů se ve většině případů jedná o individuální posouzení konkrétní situace, přičemž se v něm zohledňují jemné nuance skutkového stavu.“

34. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se zpravidla po správních orgánech nevyžadují rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie, zejména pokud provozovatel vozidla označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46). O takový případ se však v nyní projednávané věci nejedná. Žalobkyně označila osobu, kterou se podařilo dohledat, která byla kontaktní a které se podařilo doručit všechny písemnosti. Z doložených doručenek ve správním spisu je zřejmé, že veškeré písemnosti zaslané správním orgánem (výzva k podání vysvětlení, oznámení o zahájení přestupku a předvolání k ústnímu jednání, usnesení o zastavení řízení) si pan T. převzal. Na poštovní poukázce ze dne 8. 11. 2019 je jako odesílatel uveden J. T.. Dne 9. 1. 2020 došla správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu zpráva obsahující kopii již zmíněné poštovní poukázky. Pod textem zprávy je sice uvedeno, že zprávu napsal pan J. T., e-mailová adresa, ze které byla zpráva poslána, však patřila odlišné osobě. Není tedy jednoznačné, kdo skutečně e-mail poslal a doklad o zaplacení částky ani nijak nedokazuje, že to byl právě pan T., kdo částku skutečně zaplatil, a už vůbec, že vozidlo v předmětné době a místě skutečně řídil. Nicméně i přesto uvedené skutečnosti nenasvědčují tomu, že by měl být pan T. nekontaktní či snad dokonce nedohledatelný. Z těchto důvodů tedy správní orgánům nic nebránilo v tom, aby využily i dalších přípustných procesních nástrojů, zejména uložení pořádkové pokuty, a kontaktovaly ho opakovaně. Navíc ani nevyplývá, že by se ze strany žalobkyně mělo jednat o obstrukční jednání. Neoznačila neexistující osobu, neodvolávala se na „osobu blízkou“, naopak správnímu orgánu předložila veškeré informace vedoucí k určení osoby pachatele přestupku.
35. Žalovaný má pravdu v tom, že v případě uhrazení částky po době splatnosti správní orgán nemá povinnost pana T. vyrozumět o opožděnosti platby. Nicméně jak je stanoveno v ust. § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu, pokud je částka uhrazena po dni splatnosti, má jí správní orgán vrátit provozovateli vozidla a to bezodkladně. Byla-li určená částka připsána na účet správního orgánu dne 11. 11. 2019 a následně vrácena dne 20. 2. 2020, tedy po více než dvou měsících, jistě zde nelze hovořit o bezodkladnosti. Na tom nic nezmění ani fakt, že částka měla být původně vrácena dne 23. 12. 2019. Chybu ze strany MěÚ Hlinsko nelze klást k tíži žalobkyně. K tvrzení žalobkyně, že byla po telefonu ze strany zaměstnanců odboru dopravy ujištěna, že *částku uhradila a má tímto celou situaci ohledně překročení rychlosti v pořádku uzavřenou*, krajský soud dodává, že tuto skutečnost žalobkyně ničím nedoložila a zůstává tak pouze v rovině nepodloženého tvrzení.
36. To, že by další kroky ze strany správního orgánu nebyly neefektivní či bezúčelné, lze podpořit následujícími skutečnostmi. Ještě téhož dne, kdy bylo panu T. doručeno předvolání na ústní jednání, byl paní Ch. poslán e-mail s dokladem o zaplacení částky 500 Kč. Možným vysvětlením může být to, že se pan T. chtěl úřadu s uhrazením platby připomenout, neboť o opožděnosti platby nevěděl. Ani v den konání ústního jednání nebyla částka 500 Kč vrácena zpět, a proto mohl mít pan T. za to, že je situace vyřešena a není nutné v řízení pokračovat. Krajský soud však v přezkoumávané věci nemůže předjímat, jak by se pan T. choval, kdyby byla částka vrácena bezodkladně, nicméně výše uvedeným lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že byl pan T. osobou kontaktní a správní orgán mohl využít i dalších přípustných procesních nástrojů, aniž by se už jednalo o postup nad rámec kroků nezbytných ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

37. Jde-li o námitku nesprávné formulace výroku rozhodnutí, krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, neboť tato skutečnost nemá žádný dopad do právní sféry žalobkyně a nejde jí nijak k tíži. Krajský soud, stejně jako žalovaný, nepovažuje za důvodnou námitku o znemožnění zjištění důvodu, pro který je s žalobkyní vedeno řízení o přestupku. Žalobkyně měla právo se nejen seznámit s kompletním spisovým materiálem, pořídit si kopie, vyjádřit se ke všem podkladům, ale již z příkazu zjistila důvod, pro který je s žalobkyní vedeno řízení o přestupku.
38. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že součástí výzvy k podání vysvětlení zaslané panu T. byla příloha obsahující výzvu k uhrazení určené částky a správní orgán mu tak v rozporu se zákonem sdělil osobní údaje žalobkyně. I zde se krajský soud ztotožňuje s argumentací žalovaného. Nejednalo se o nezákonný postup, neboť součástí výzvy k podání vysvětlení musí být i popis protiprávního jednání, jehož se osoba měla dopustit a poskytnout tak dané osobě možnost k věci vyjádřit. Informace o čísle účtu MěÚ v Hlinsku je volně dostupná na webových stránkách úřadu. Pokud na jedné straně žalobkyně namítá, že příloha neoprávněně obsahovala její osobní údaje, nemůže potom tvrdit, že jí není jasné, jaká příloha s jakými informacemi panu T. byla zaslána.
39. Krajský soud nevyhověl návrhu žalobkyně na provedení výsledku pana L. P. a paní R. T., kteří měli prokázat, že měl pan T. zapůjčeno vozidlo žalobkyně, že způsobil přestupek a že se ho snažil vyřešit. Předmětem tohoto přezkumu není skutečnost, zda pan J. T. skutečně řídil dané vozidlo a přestupku se dopustil, ale to, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Důkazní návrhy tak nemohou žádným způsobem přispět ke zjištění skutkového stavu věci. Ani návrhu na provedení grafologického odborného zkoumání věrohodnosti podpisu krajský soud nevyhověl. I kdyby bylo prokázáno, že podpis na sdělení patří skutečně panu T., jak již bylo osvětleno výše, nemohlo by být jeho prohlášení před zahájením přestupkového řízení použito jako důkaz, na základě kterého by mu byla prokázána vina.
40. S ohledem na to, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v rozporu s podmínkami § 125f zákona o silničním provozu, když neučinil kroky nezbytné ke zjištění osoby přestupce a předčasně v rozporu s § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky řízení zastavil, krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle zásady úspěchu ve věci podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení. Náklady řízení v tomto případě tvoří soudní poplatek za podání návrhu ve výši 3 000 Kč podle položky 18 odst. 2 písm. a) přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. dubna 2022

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně